

synderligt Haab om, at man kan faa Lovforslaget forbedret, vil jeg anbefale, at man vedtager det i den foreliggende Skikkelse, og jeg skal tilføje, at mit Parti ikke har noget Ønske om at sinke dets Behandling ved at kræve det henvist til Udvalg.

Lauritz Laurson: Dette Lovforslag har jo gennemgaaet en væsentlig Forandring i Landstinget, efter m'n Formening til det bedre. Særlig er jeg glad ved Ændringen i Lovforslagets § 1, hvorved der lægges en mere udstrakt Myndighed i Kommunalbestyrelsernes Haand. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale dette lille Lovforslag til velvillig Behandling, selv om der kunde ønskes enkelte Ændringer, bl. a. en Ændring, som paalægger Hundeejerne at sørge for, at deres Hunde ikke kan omdanne Fortovene til Glidebaner, Jeg skal i øvrigt ikke nærmere gaa ind paa hele Hundespørgsmaalet; jeg skal hverken trække den store Sankt Bernhardshund eller den lille Delle frem paa Folketingets Arena, men udtale Haabet om, at Lovforslaget maa faa en videre Behandling i et Udvalg.

Carlsen-Skiødt: Naar man sammenholder det foreliggende Lovforslag med den gældende Lov, faar man en Følelse af, at det ikke bliver helt let at være Hund her i Landet i den kommende Tid. Man har tidt baade i Digt og Skrift set Hunden berømt som Menneskets trofaste Ven. Man faar ikke Følelsen af, at det er de Tanker, der har været særlig fremtrædende, da dette Lovforslag blev formet. Jeg er af den Opfattelse, i Modsætning til en tidligere Taler, at det er nødvendigt at faa dette Lovforslag i Udvalg. Udvalgsbehandlingen kan maaske gøres meget kort; men jeg vil tro, at der er adskillige Ting, som trænger til at rettes, før dette Lovforslag bliver gældende Lov for det hele Land.

For Købstædernes Vedkommende skal jeg ikke i Øjeblikket sige noget væsentligt. Det er muligt, at Afgifterne er noget høje, men da der er givet Lejlighed til, at der kan vises Imødekommenhed, skal jeg ikke opholde mig ved den Side af Sagen. Jeg vil dog gerne pege paa, at der i § 2 i Slutningen af første Stykke staar: „For saa vidt angaar Hunde, der holdes ved ensomt beliggende Steder i Kommunens Udkanter, kan Kommunalbestyrelsen bestemme, at Afgiften nedsættes eller bortfalder.“ Her er jeg dog af den Mening, at det maa gælde alle ensomt beliggende Steder, ikke blot ensomt beliggende Steder i Kommunens Udkant.

Med Hensyn til de Paragraffer, der om-

handler Landkommunerne, gør jeg opmærksom paa en Ændring, nærmest redaktionel, som vist bør indføres i § 6. Der tales der om Husstande „paa Landet“. Dette maa vist ændres til Husstande „i Landkommunerne“. „Landet“ er jo et alt for svævende Begreb. — Der siges saa i Begyndelsen af § 6, at hvor der i en Husstand paa Landet kun holdes een Hund, er denne afgiftsfri. Dette vil jeg gerne understrege; jeg synes, det er det mindste, man kan imødekomme Befolkningen i Landkommunerne med. Men efter at man saaledes har sagt, at denne Hund er afgiftsfri, kommer der dette mærkelige: „dog kan Sogneraadet bestemme, at der af saadanne Hunde svares en Afgift af 5 Kr. aarlig“. Jeg tror, at Rigsdagen ikke bør sende Loven ud med en Bestemmelse affattet i denne Form, for Befolkningen vil sige: det er kun Rigsdagsmændene, der kan finde ud af, hvad der er ment. Den almindelige, jævne, sundt tænkende Befolkning ude over Landet kan umuligt finde ud af, hvad der er ment i dette Tilfælde, for først siges der altsaa, at Hunden er afgiftsfri, men i næste Linie siges der, at der af saadanne Hunde svares en Afgift af 5 Kr., Sogneraadet bestemmer det. Der trænges sikkert til en Ændring her.

I § 7 omtales visse Hunde, der er fritagne for Afgift, Hunde, der er indelukkede paa afspærret Plads o. s. v. Jeg vil mene, at her maa man tilføje: Hunde, der stadig er bundne. Den nuværende Regel er, at Hunde, der altid holdes bundne, er fritagne for Afgift, og jeg tror ikke, man bør foretage nogen Ændring paa dette Punkt.

I § 8 bør vistnok det tredie Punktum affattes noget anderledes, for at det overhovedet kan blive forstaaeligt Dansk. Der staar nemlig saaledes: „I øvrigt forfalder Hundeafgiften eller Forhøjelser af denne til Betaling ved Udløbet af den for Anmeldelsen foreskrevne Frist eller, hvor Anmeldelse ikke er foreskrevet, paa det Tidspunkt, da Fristen, hvis den gjaldt, vilde udløbe.“ Ja, naturligvis, en Rigsdagsmand skal kunne forstaa, hvad der er ment med det, men jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt en ganske jævn Sognefoged kan finde ud af det. Men det kan formentlig rettes under den Udvalgsbehandling, som jeg venter Lovforslaget vil blive underkastet.

Bestemmelsen i § 10 er noget haard, særlig overfor Smaafolk, der har Hund. Der bestemmes der, at hvis Hundeafgiften ikke fuldstændig kan erholdes ved Udpantning, kan Hunden ved Politiets eller Sognefogedens Foranstaltning aflives paa Kommunens Bekostning. Jeg vil gerne lægge